Cugetarea eretică a patriarhului ecumenist Bartolomeu, chemat să sfințească “catedrala națională” a românilor

Patriarhia Română se pregătește cu mare fast să sfințească ceea ce autoritățile bisericești numesc deja “catedrala națională”. Proiectul acestei catedrale, demarat în urmă cu un secol, când s-a realizat România Mare, se dorea a fi o transpunere în plan bisericesc a unității naționale realizate pentru prima dată în istoria neamului nostru sub forma unei țări în care să locuiască toți de aceeași limbă și aceeași credință.

Proiectul nu a fost realizat atunci, unirea înfăptuită la 1918 nu a durat nici ea mai mult de câteva decenii. Construcția catedralei a fost reluată cu multă energie în timpul patriarhului Daniel, care se pregătește să o sfințească cu ocazia Centenarului Marii Uniri.

Nu vom intra în discuții cu privire la utilitatea sau inutilitatea unei astfel de construcții, la efectele pe care aceasta le-a produs în privința percepției Bisericii Ortodoxe Române în societate. Ne vom limita la a spune că **Patriarhia Română a**

decis să sfințească această construcție într-unul dintre cele mai nepotrivite momente istorice, în care Biserica Ortodoxă Română se confruntă pentru prima dată în istorie cu o erezie, în speță erezia ecumenistă, pe care ierarhii au adus-o în Biserică prin semnăturile date pe documentele din Creta, dar și cu o scădere tragică în popularitate în rândul românilor, lucru demonstrat printr-o prezență extrem de scăzută la referendumul constituțional sprijinit de Patriarhie, desfășurat în octombrie acest an.

Nu vom analiza nici încercarea Patriarhiei de a plasa sfințirea catedralei în contextul mai larg al Centenarului Marii Uniri, sugerând acest edificiu ca pe un simbol al unității naționale a românilor, în condițiile în care, am spus deja, încrederea în Biserică a scăzut vertiginos în rândul populației, iar pentru aceasta singurii responsabili sunt chiar oficialii care se pregătesc să sfințească catedrala, care experiază pe cont propriu o părăsire din partea lui Dumnezeu, după ce au semnat documentele ecumeniste din Creta.

https://www.marturisireaortodoxa.ro/concluzia-referendumului-dumnezeu-si-a-intors-fata-de-la-poporul-care-se-complace-in-erezia-ecumenista-a-ierarhiei/

Vom spune doar că ideea de a numi "catedrala națională", în locul fostei denumiri de "catedrala mântuirii neamului" este destul de problematică, întrucât, deși mulțumește sentimentele naționale ale fiecăruia dintre noi, riscă să fie considerată a avea un iz neplăcut de etnofiletism. Probabil că nu etnofiletismul i-a împins pe oficialii Patriarhiei să o numească așa, ci dorința de a se reinventa în societatea românească, după un referendum eșuat, care, în condiții normale (adică dacă ierarhii nu s-ar fi întinat de erezia ecumenistă), trebuia câștigat fără probleme.

Ceea ce vom analiza însă este prestanța teologică a aceluia chemat să sfințească

această catedrală, în speță patriarhul ecumenic Bartolomeu.

În mod normal, venirea la București la un asemenea eveniment a celui care este patriarhul Constantinopolului este un motiv de cinste și de bucurie. Deși Patriarhia Ecumenică nu mai este ce a fost pe vremuri, păstrând doar o întâietate de onoare între celelalte Biserici locale autocefale, prestanța și istoria excepționale ale Tronului Marii Biserici a Constantinopolului sunt neegalate în Ortodoxie și imposibil de negat sau neglijat.

Din această perspectivă, invitarea la București a patriarhului ecumenic și acceptarea acestei invitații reprezintă un motiv de cinste pentru Biserica noastră.

Problemele încep să apară însă atunci când analizăm mai atent prestația teologică a ocupantului actual al Tronului Patriarhiei Ecumenice, pentru că **dacă istoria va consemna că în măreața zi a sfințirii catedralei naționale din București a fost prezent patriarhul Constantinopolului, ea nu va putea să nu spună și că acesta avea o cugetare eretică și a venit la București după ce anterior a dezbinat Biserica Ortodoxă în toate formele posibile, prin sinodul ecumenist din Creta și prin acțiunile schismatice din Ucraina și de prin alte părți ale Ortodoxiei**. Dacă această istorie se va scrie peste ceva timp, este posibil ca sfințitorul catedralei naționale din București să fie trecut deja în rândul ereticilor condamnați și anatemizați de Biserica Ortodoxă. (Fie-mi permis, din aceste considerente, să îl numesc pe patriarhul ecumenic în continuarea acestui text „patriarhul ecumenist”, ceea ce probabil constituie pentru Sanctitatea Sa un titlu de glorie.)

Din această perspectivă, **ceea ce patriarhul Daniel pregătește a fi evenimentul de vârf al istoriei Bisericii Ortodoxe Române s-ar putea să fie, privit cu ochii istoriei, un eșec mai mare decât referendumul pentru familie eșuat lamentabil în urmă cu o lună**.

Hereticus sine paribus

Vom analiza în cele ce urmează doar câteva dintre acțiunile patriarhului Bartolomeu, în încercarea de a prezenta publicului român o imagine teologică a

celui care vine să sfințească catedrala națională. Această imagine teologică sperăm că va ajusta la adevărata ei valoare imaginea mediatică pe care, cu siguranță, i-o vor pregăti televiziunile în zilele ce vin.

Activitatea pe tărâm ecumenist a patriarhului Bartolomeu este ultracunoscută şi poate fi citită în paginile revistei *Sfântul Munte Athos, mărturie de veacuri pentru apărarea dreptei credinţe*, care are o trecere exhaustivă şi sugestiv ilustrată a întâlnirilor şi luărilor de poziţie ale Patriarhului Ecumenic. Spaţiul nu ne permite să detaliem aici toate căderile în erezie săvârşite de Preafericirea Sa.

Vom folosi însă câteva dintre exemplele din această revistă pentru a arăta publicului românesc ce crede patriarhul Bartolomeu despre Biserica Ortodoxă, despre ereticii contemporani și despre colaborarea cu aceștia.

Patriarhul Bartolomeu este un continuator al predecesorului său Atenagora, cel ce a ridicat în mod necanonic anatemele din secolul al XI-lea împotriva papistașilor. Într-o întâlnire din 2014 cu papa Francisc, cei doi au emis o declarație comună, în care spun:

> *Întrevederea noastră frățească de azi este un nou pas necesar în direcția unității, către care numai Duhul Sfânt poate să ne conducă, respectiv către acea comuniune în diversitate[1].*

Comuniunea în diversitate este idealul eretic al ecumenismului, în baza căruia ecumeniștii doresc să unească Ortodoxia cu ereziile printr-o dare la o parte a gravelor erori dogmatice ale ereziilor, pe care ecumeniștii le-au numit la adunarea ecumenistă de la Porto Alegre în 2006 simple „varietăți evanghelice”.

În anul 1995, patriarhul Bartolomeu a dat o declarație comună cu papa Ioan Paul al II-lea în care a afirmat:

> *În cadrul Bisericilor noastre, succesiunea apostolică constituie piatra de temelie pentru sfințirea și unirea poporului lui Dumnezeu.* ***Considerând că Sfânta Taină a iubirii are loc în fiecare Biserică locală și că Biserica lui Hristos își manifestă prezența energică în fiecare dintre acestea, comisia mixtă este în măsură să declare că Bisericile noastre se recunosc a fi Biserici surori, împreună responsabile pentru existența unei singure Biserici a lui Dumnezeu[2].***

Prin această declarație eretică, patriarhul Bartolomeu recunoaște succesiunea apostolică și tainele celor ce se autointitulează romano-catolici, în ciuda faptului că erezia papistașă a fost condamnat de două sinoade ecumenice, în secolul al IX-lea la sinodul Sfântului Fotie și în secolul al XIV-lea, la sinodul organizat de către Sfântul Grigore Palama. Pentru a vedea duplicitatea duhului ecumenist, este important să notăm faptul că în enciclica de la sinodul ecumenist de la Creta, același patriarh Bartolomeu recunoaște cele două sinoade de condamnare a papistașilor ca fiind ecumenice pentru că au condamnat învățăturile eretice ale Apusului.

De asemenea, cum putem vedea și mai jos, Ortodoxia și ceea ce este cunoscut în mod impropriu (deoarece adevărații romani/romei aparținând Bisericii catolice/universale sunt bizantinii și celelalte popoare ortodoxe, urmașe ale Bizanțului) drept „romano-catolicism” sunt numite de către patriarh „Biserici locale”, în condițiile în care catolicii sunt în afara Bisericii din 1054.

Despre „duhul înfrățirii” patriarhul spune, într-o declarație comună cu papa:

> *Îi îndemnăm pe credincioșii noștri, deopotrivă catolici și ortodocși, să se întărească în duhul înfrățirii, cel ce purcede din Sfântul Botez și din participarea la viața mistică.*

Acest “duh al înfrățirii”, pe care îl propovăduiește patriarhul ecumenist Bartolomeu între ortodocși și eretici, este condamnat și interzis de către sfintele canaone (45, 46 apostolic și urm.).

În același duh, în 2014, la sărbătorirea a 50 de ani de la ridicarea necanonică a anatemelor din 1054, patriarhul ecumenist Bartolomeu a dat o declarație comună cu papa Francisc, în care a afirmat că:

> *Întâlnirea noastră constituie, de fapt, întâlnirea dintre episcopul Bisericii Romei și cel al Bisericii Constantinopolului, înființate de către cei doi frați, Sfinții Apostoli Petru și Andrei.*

Pe lângă recunoașterea preoției și episcopiei papei eretic roman și a egalității (cel puțin) dintre cele două tronuri apostolice, deși unul dintre ele este între timp căzut în erezie în afara Bisericii (cel al Romei), patriarhul Bartolomeu recunoaște și mitul identitar al romano-catolicilor, care spune că Biserica Romei ar fi fost întemeiată de către Sfântul Apostol Petru, care ar fi fost primul papă. Nu există nicio dovadă scripturistică sau patristică din care să rezulte că Sfântul Apostol Petru a întemeiat Biserica Romei sau că a fost primul ei episcop.

Cu același prilej, în cuvântul său de salut, patriarhul ecumenist Bartolomeu afirmă ideea ecumenistă a pierderii unității Bisericii:

> *Datorită în primul rând slăbiciunilor omenești precum și înțelegerii limitate a minții umane, odată cu scurgerea timpului Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească… s-a fragmentat, ducând la apariția a diferite Biserici și grupări… Bisericile locale au fost conduse astfel spre pierderea unității de credință și spre izolare… De aceea Preafericirea Sa Papa și noi suntem chemați "să deschidem noi căi", pentru a continua noi traiectorii, aceea întru împlinirea Voii Sale, a unității Bisericii.*

În acest mesaj patriarhul ecumenist Bartolomeu afirmă:

1. Că s-a pierdut unitatea Bisericii celei una, sfântă, sobornicească și apostolească, care s-a "fragmentat".
2. Că în locul unei singure Biserici a lui Hristos au apărut "diferite Biserici și grupări".
3. Că ereziile și schismele sunt "Biserici locale", conduse spre pierderea „unității de credință" și spre izolare.
4. Că papa și Patriarhia Ecumenică trebuie să refacă unitatea Bisericii.

Toate aceste idei eretice au constituit și baza afirmațiilor sinodului ecumenist din Creta. Dacă s-ar fi pierdut unitatea Bisericii celei una, sfântă, sobornicească și apostolească, cum spune patriarhul, atunci afirmația că Biserica Ortodoxă este singura Biserică una, sfântă, sobornicească și apostolească, promovată cu atâta emfază de sinodul cretan, ar fi mincinoasă, dat fiind că nu poate exista o singură Biserică cu pretenția de una, sfântă, sobornicească și apostolească, de vreme ce, potrivit afirmațiilor patriarhului Bartolomeu, Biserica s-a fragmentat… Dacă în locul Bisericii lui Hristos au apărut "biserici și grupări", înseamnă că afirmația din documentul 6 al sinodului ecumenist din Creta recunoaște aceste "biserici și confesiuni" exact așa cum le arată patriarhul ecumenist Bartolomeu, ca părți ale Bisericii celei una.

Vedem de aici care este duhul duplicitar al sinodului ecumenist din Creta, iar acest lucru ar trebui să îi determine pe cei ce afirmă "că nu s-a schimbat nimic în Biserică" să priceapă că **deși cuvintele au rămas aceleași, s-a schimbat sensul lor**. Atunci când patriarhul ecumenist Bartolomeu afirmă faptul că crede într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică înțelege prin aceasta exact „Biserica ce s-a fragmentat" și pe care, cu ajutorul papei, încearcă să o refacă.

Că este așa ne spune episcopul Chiril Catellarios, reprezentant al Patriarhiei Ecumenice. În duhul teologiei „Bisericilor nedepline", inventat de Jean Calvin pentru mentalitatea protestantă, adaptat de Conciliul II Vatican pentru pretențiile suprematiste ale Romei și importat de către sinodul din Creta, prin mitropolitul Pergamului Ioannis Zizioulas, pentru a împăca învățătura ortodoxă cu existența ereziilor și schismelor în afara Bisericii, fără a le aplica denumirea firească și tradițional-canonică de „erezii și schisme", reprezentantul Patriarhiei Ecumenice afirmă că Biserica una, sfântă, sobornicească și apostolească cuprinde grupările heterodoxe, nefiind exclusiv Biserica Ortodoxă.

În realitate însă, **Biserica una, sfântă, sobornicească și apostolească nu s-a**

fragmentat, ci a rămas și este deplină, fiind Biserica Ortodoxă. De aceasta s-au despărțit diverse grupări eretice și schismatice, care nu sunt "biserici locale", ci grupări ieșite din Biserică. Revenirea acestora în Biserică se poate face numai prin pocăință, lepădarea ereziei și mărturisirea Ortodoxiei, nu prin comuniune în diversitate, cum propune cel ce va sfinți catedrala românilor din București.

Într-un cuvânt de salut rostit cu ocazia aniversării celei de-a 60-a aniversări a CMB, patriarhul ecumenist Bartolomeu afirmă:

> *Eliberați așadar de anchilozele trecutului și hotărâți să ne păstrăm uniți și să lucrăm laolaltă, cu ocazia celei de-a noua adunări de la Porto Alegre o nouă epocă în viața Consiliului, în baza relației actuale dintre Biserici precum și a schimburilor înregistrate de-a lungul timpului, în spațiul ecumenic. Ne bucurăm că inițiativele Consiliului țin cont de viziunea Bisericilor ce activează în cadrul acestuia întru atingerea, prin harul lui Dumnezeu, a unității întru credința în Hristos, în jurul Sfintei Sale Mese Euharistice…[3]*

„Anchilozele trecutului" despre care vorbește patriarhul ecumenist Bartolomeu sunt probabil referiri la lupta seculară a ortodocșilor contra ereziei papiste, iar adunarea de la Porto Alegre, care pentru înaltul ierarh reprezintă începutul „unei noi epoci", este cea care a oficializat ideea de unitate în diversitate dogmatică.

Iată ce s-a stabilit la Porto Alegre, în 2006:

> *Varietatea expresiei evanghelice, a cuvântului şi a faptei, îmbogăţeşte viaţa comună. Formele diferite de expresie sunt prezente astăzi în viaţa şi mărturia diferitelor Biserici. Aşa sunt de exemplu tradiţia sfinţeniei la metodişti, dogma răsplatei pentru credinţă şi a harului la luterani, viaţa întru Duhul Sfânt la penticostali, primatul în slujba unităţii al Bisericii Romano-Catolice, valoarea*

> *intrinsecă în societatea anglicană, dogma îndumnezeirii corelate cu cea a «sinergiei» la ortodocşi. În ce măsură punctele pe care se pune accentul constituie atitudini contradictorii sau expresie a varietăţii legitime? Accesul pus pe anumite chestiuni umbreşte deplinătatea mesajului Evangheliei”[4].*

Adunarea de la Porto Alegre ne spune că nu există erezie și schismă, ci doar “varietate a expresiei evanghelice”, adică interpretări diferite ale acelorași învățături scripturistice, care nu se contrazic unele pe altele, ci se completează, lucru contrazis de două mii de ani de tradiție și legislație canonică ortodoxă. **Biserica Ortodoxă consideră, pe temeiul Revelației, că ea este singura depozitară a adevărului de credință, iar toate învățăturile care nu sunt ortodoxe sunt eretice și nemântuitoare**, așa cum a afirmat tranșant Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Georgiene, care, respingând sinodul ecumenist din 2016, a spus că: „deciziile sinodului din Creta trebuia să reflecte învățătura Bisericii Ortodoxe, ceea ce nu este cazul setului de documente aprobat acolo”.

https://www.marturisireaortodoxa.ro/decizia-finala-a-bisericii-georgiei-cu-privire-la-pseudo-sinodul-din-creta/

Acelora dintre ortodocși care așteaptă “potirul comun” pentru a se decide să ia atitudine contra ereziei sinodului ecumenist din Creta, patriarhul ecumenist le dă vestea că acesta nu va întârzia să apară prea mult:

> *Istoria și-a schimbat cursul, drumurile urmate de Bisericile noastre, când paralele, când intersectate, s-au regăsit acum pe această viziune comună a regăsirii unității pierdute.* ***Dragostea dintre noi s-a revigorat, iar voința de a duce la bun sfârșit ceea ce ne-am propus ni s-a oțelit, astfel încât să răsară din nou comuniunea noastră de credință într-unul și singur Sfânt Potir!***
>
> *Ni s-a deschis astfel calea spre Emaus, posibil una lungă și dificilă, dar fără întoarcere. Domnul însoțindu-ne pe aceasta în chip nevăzut, așa cum a fost cunoscut de ei de la frângerea pâinii.*

Toate afirmațiile făcute de patriarhul ecumenist Bartolomeu de-a lungul timpului ating apogeul concepției ecumeniste a acestuia în sinodul ecumenist din Creta, opera patriarhului și a grupării de episcopi împreună latino-cugetători.

Dacă până în 2016 părerile eretice ale patriarhului Bartolomeu puteau fi considerate ca și ale celorlalți ierarhi ortodocși ecumeniști din lume, ca simple opinii personale, Sinodul din Creta îndeplineşte deplin condiţia cerută de canonul 15 I-II Constantinopol de "propovăduire cu capul descoperit" de către Patriarhul Ecumenic a ereziei ecumeniste. Aşa cum arată art. 2 din *Regulamentul de organizare şi funcţionare a Sfântului şi Marelui Sinod***[5]**, Patriarhul Ecumenic este cel ce face convocarea acestuia; art. 4 arată că Patriarhul Ecumenic este cel ce conduce, ca preşedinte, acest sinod; art. 5, arată că el conduce dezbaterile fiecărei şedinţe, dă cuvântul membrilor sinodului, garantează aplicarea regulamentului, coordonează secretariatul sinodului; art. 13, Preşedintele semnează actele sinodului şi le trimite Întâistătătorilor.

Patriarhul Ecumenic a fost acela care a propus participarea la sinodul din Creta a unor observatori din partea confesiunilor creştine cu care Biserica Ortodoxă se află în dialog, dând exemplu Conciliul II Vatican, care a avut ca observatori teologi ortodocşi[6]. Încă înainte de desfăşurarea sinodului, Patriarhul Ecumenic a pus problema "nesupunerii faţă de hotărârile acestui sinod", în condiţiile în care unii îl considerau încă de pe atunci un "sinod tâlhăresc"[7].

Există opinia că **întregul sinod din Creta a fost realizat din dorinţa Patriarhului Ecumenic de a impune ecumenismul ca doctrină oficială a Bisericii**. Lucrarea de doctorat a Preafericirii Sale conţine **ideea de modificare a sfintelor canoane pentru ca ele să permită legăturile cu eterodocşii**:

> *Nu mai pot fi puse în practică astăzi vechile dispoziţii canonice care reglementau relaţiile creştinilor ortodocşi cu eterodocşii şi cu cei de alte religii, ci trebuie modificate.* ***Nu e cu putinţă ca Biserica să aibă dispoziţii canonice care opresc intrarea în biserici a eterodocşilor şi rugăciunea în comun cu aceştia, de vreme ce Biserica, prin reprezentanţii ei se roagă împreună cu eterodocşii pentru unirea definitivă întru credinţă, iubire şi nădejde.*** *Mai multă dragoste trebuie să inunde multe dintre dispoziţiile noastre canonice pentru a le însufleţi.* ***Unele dispoziţii canonice trebuie modificate pentru a deveni mai iubitoare de oameni şi mai realiste. Biserica nu poate şi nu trebuie să trăiască în afara spaţiului şi timpului****[8] (s.n.).*

Despre schimbarea canoanelor pentru a putea fi „în acord cu vremurile pe care le

trăim”, adică pentru a **putea permite ecumenismului să devină doctrină oficială în Biserica Ortodoxă** putem citi:

> *Subliniem încă o dată că Sfintele Canoane ale Sinoadelor Ecumenice şi cele ale Sinoadelor Locale şi ale Sfinţilor Părinţi, adeverite de acestea nu sunt neschimbătoare, ci irevocabile – cel puţin de jure – până la schimbarea sau abrogarea lor de către un Sinod Ecumenic ulterior, pentru că este un principiu al Dreptului Bisericesc şi al Dreptului în general ca dispoziţiile juridice să poată fi schimbate sau înlăturate numai de o instanţă egală sau mai mare decât aceea care le-a emis[9].*

Toate aceste idei, pe care Patriarhul Ecumenic le-a emis încă de pe vremea când era student doctorand, şi-au găsit o materializare în documentele sinodului din Creta.

Ambițiile papale ale patriarhului Bartolomeu

Într-un document de răspuns adresat Patriarhiei Ruse, teologii Patriarhiei Ecumenice afirmă:

> *Primatul arhiepiscopului de Constantinopol nu are nimic de-a face cu dipticele, care, cum am văzut, exprimă doar rangurile ierarhice (pe care, textul Patriarhiei Moscovei le acceptă implicit, în termeni contradictorii, dar le neagă explicit). Dacă este să vorbim despre sursa primatului, aceasta este însăși persoana Arhiepiscopului de Constantinopol, care, strict ca episcop, este „unul dintre egali”, dar în calitate de Arhiepiscop al Constantinopolului și, prin urmare, ca Patriarh Ecumenic, este primul fără de egali (primus sine paribus).*

Această idee reprezintă mai mult ambițiile patriarhului Bartolomeu decât realitatea canonică existentă în Biserica Ortodoxă la acest moment, în care Bisericile Locale și-au dobândit autocefalia, iar supremația patriarhului ecumenic este una onorifică, care îl face cel mult *primus inter pares* (“primul dintre egali”), nici într-un caz *primus sine paribus*, așa cum îl propun teologii Fanarului. Din păcate, se pare că ambițiile de supremație ale patriarhului ecumenist provoacă

suferințe mari Bisericii Ortodoxe, confruntată în zilele noastre cu mișcări schismatice de care patriarhul nu este străin.

Pe de altă parte, vedem din afirmațiile de mai sus, că patriarhul ecumenist și papa roman și-au trasat o sarcină comună de a realiza cumva la modul personal ceea ce numesc „unitatea Bisericii lui Hristos”. O negociere între un papă roman și unul răsăritean ar putea probabil fi mult mai ușor de realizat decât prin participarea a 14 patriarhi, chiar și asociați după modul propus, încă neimpus la nivel panortodox, de către sinodul ecumenist din 2016.

Departe de a fi *un primus sine paribus*, adică un papă răsăritean, patriarhul Bartolomeu a demonstrat prin gândirea sa că este *hereticus sine paribus* (eretic fără pereche) în Biserica Ortodoxă.

Căsătoria a doua a preoților

Tot interpretarea „plină de dragoste a canoanelor” l-a determinat pe patriarhul Bartolomeu să permită căsătoria a doua a preoților văduvi sau rămași fără soții în urma divorțurilor intentate de către acestea.

Prin această decizie, patriarhul ecumenist Bartolomeu încalcă prevederile scripturistice cu privire la preoți, care trebuie să fie „bărbați ai unei singure femei” (1Tim. 3,2,12, Tit 1,6) și canonul 26 apostolic, care interzice căsătoria preoților după hirotonire.

Schisma din Ucraina

Ambițiile de primul fără egal ale patriarhului ecumenist Bartolomeu l-au determinat să se amestece în viața bisericească a Bisericii Ortodoxe Ucrainene, săvârșind acolo o schismă prin faptul că:

1. A recunoscut o grupare schismatică drept ortodoxă și a intrat în comuniune cu aceasta.

2. A înființat o organizație paralelă celei pe care pretinde că Patriarhia Rusă i-ar fi luat-o Patriarhiei Ecumenice în 1686 și o promovează ca Biserica Ucraineană istorică, urmașă a Mitropoliei medievale a Kievului.
3. A subminat autoritatea Bisericii Ortodoxe Ucrainene a Patriarhiei Ruse, singura Biserică ucraineană recunoscută panortodox, folosindu-se în acest scop de puterea lumească.

O analiză mai detaliată a acestei acțiuni se poate citi pe siteul nostru la următoarele adrese:

https://www.marturisireaortodoxa.ro/va-participa-patriarhia-romana-la-ambitiile-schismatice-papistoide-ale-ereziarhului-bartolomeu/#_ftn6

https://www.marturisireaortodoxa.ro/ce-va-face-boru-dupa-ce-pe-a-oferit-autocefalie-gruparilor-schismatice-ucrainene/

https://www.marturisireaortodoxa.ro/sinodul-episcopilor-bisericii-ortodoxe-ucrainene-schisma-nu-se-rezolva-prin-legalizarea-ei/

https://www.marturisireaortodoxa.ro/intreruperea-pomenirii-pentru-erezie-preintampina-schisma-si-dezbinarea-in-biserica/.

În concluzie, catedrala națională care urmează a se sfinți duminica viitoare, de ziua Sfintei Ecaterina, cea care a apărat credința împotriva eresurilor păgâne, are toate șansele să fie percepută în gândirea colectivă mai puțin ca un simbol național al românilor și mai mult ca unul al luptei comune pentru realizarea idealurilor eretice ale ecumenismului.

Note:

[1] Sfântul Munte Athos, mărturie de veacuri a luptei pentru apărarea dreptei credințe, Editura „Părinții Aghioriți”, Sfântul Munte Athos, 2014, p. 17.

[2] Ed. cit., p. 38.

[3] Ed. cit., p. 59.

[4] *Sfântul Munte Athos, mărturie de veacuri a luptei pentru apărarea dreptei credinţe*, Editura “Părinţii Aghioriţi”, Sfântul Munte Athos, p. 60.

[5]http://basilica.ro/regulamentul-de-organizare-si-functionare-a-sfantului-si-marelui-sinod-al-bisericii-ortodoxe/.

[6]
http://basilica.ro/patriarhul-ecumenic-sfantul-si-marele-sinod-este-de-interes-direct-si-vital-atat-pentru-ortodocsi-cat-si-pentru-restul-lumii-crestine/.

[7] Ibidem.

[8] Arhim. Bartolomeu Arhondonis, *Despre codificarea Sfintelor Canoane şi a orânduielilor canonice în Biserica Ortodoxă*, *apud* pr. Anastasie Goţopulos, *Rugăciunea în comun cu ereticii – abordare a practicii canonice a Bisericii*, de, ed. Predania, anul 2013, p. 95-105.

[9] *Ibidem*, p. 97.